

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

4. nedeľa pôstna: Chlieb života (26. 3. 2017)

Fil 3,14

Cieľ mám pred očami a bežím za odmenou nebeského povolania Božieho v Kristovi Ježišovi

Bratia a sestry

Na úvod mi dovoľte položiť jednu otázku: „Bežíš vo svojom živote za Kristom, alebo si zastal na polceste svojho behu (duchovného zápasu) a neposúvaš sa za Kristom ďalej (čiže duchovne nerastieš)?“

Hospodin kedysi uzavrel zmluvu s Abrahámom, ktorá dodnes ovplyvňuje celý svet. Lenže málokto aj spomedzi kresťanov vie, že o niekoľko rokov skôr Abrahámov otec Terach zobral celú svoju rodinu a vypravil sa s ňou do Kanaánskej krajiny, do krajiny hojnosti, do ktorej povolal Pán Boh potom Abraháma. Terach však do Kanaánu nikdy neprišiel. *Vtedy vzal Terach svojho syna Abraháma a vnuka Lóta, syna Háránovho, i svoju nevestu Sáraraj, ženu svojho syna Abráma a vyšli spolu z Chaldejského Úru, aby putovali do krajiny Kanaán. Došli až po Chárán a usadili sa tam. (1 M 11, 31).*

Je samozrejme pochopiteľné, že v tej dobe to nebolo jednoduché cestovať stovky kilometrov cez drsný terén spolu so stádami dobytky, majetkom, deťmi, služobníctvom a ostatným. V tej dobe ešte neexistovali profesionálne sťahovacie firmy, ktoré by ich zbalili, naložili ich veci do auta a presťahovali ich na dané miesto. Terach neprešiel ani štvrtinu cesty do Kanaánu, preto sa rozhodol, že sa ubytuje v Cháráne. Bol tam veľmi pohodlný život, preto sa odtiaľ smerom do Kanánu už nikdy neposunul. Zomrel v Chárane, ani nie na pol ceste do Kanaánu.

Niečo podobné sa nám v živote viery môže stať tiež. Máme veľké plány, chceme vyniknúť, chceme byť duchovnými vzormi pre svoju rodinu, ako aj pre okolie. Chceme rozdávať všetkým múdre rady. Aj začneme, ale veci sa tak skomplikujú do takej miery, že cieľ len tak ľahko nedosiahneme, ako sme si to predsavzali. Možno podobne ako Abrahámov otec si hovoríme: „Zastavme sa vo svojom živote a usadíme sa. Vieme pritom, že vzťah s Bohom nie je taký, aký má byť, nie je to ono, ale to nám stačí“. Nenechajte sa bratia a sestry chytiť do pasce. Boli sme Pánom Bohom stvorení pre vyššie ciele, než aby sme si povedali: „To stačí.“ Neuspokoj sa iba s trochou radosti, s trochou pokoja, s trochou šťastia. Vytiahni kolíky svojho stanu života, nalož svoje veci a kráčaj dopredu za tými hodnotami a úlohami, ktoré má pre Teba Hospodin pripravené. Možno máš už meškanie, ale stále môžeš vo všetkých oblastiach duchovného života začať žiť nanovo.

Niečo podobné prežili aj Izraelci, keď sa pod vedením Mojžiša vydali v ústrety zaslúbenej krajiny. Prešli cez rôzne situácie života, búrili sa proti duchovným vodcom, sťažovali sa na hlad a smäd. Nakoniec prišli na miesto nazývané Élim. *Potom prišli do Élimu, tam bolo dvanásť vodných prameňov a sedemdesiat paliem. Utáborili sa pri ich vodách (2 M 15,27).* Potĺkania sa pustou a kamenistou púšťou nebolo nič príjemné. Izraelci sa pritom často sťažovali, ako dobre sa im žilo v Egypte, mali dostatok jedla a teraz musia umrieť na púšti. Preto sa utáborili v Élime. Boli tam palmy, boli tam zdroje pitnej vody. Bola to taká malá oáza v nehostinnej púšti. Skrátka si povedali, že sa už ďalej nepohnú, veď možno ani tá zaslúbená krajina neexistuje. Bolo im tam dobre. Chceli tam zostať. Lenže to neboli ani v polovičke cesty do zaslúbenej krajiny. Keby zostal v Élime, ďalšie udalosti viažuce sa k Izraelskej krajine by sa nikdy nestali. Potom by ani neprišiel Spasiteľ sveta do Betlehema. Lenže Izraelci v Élime nezostali, pohli sa ďalej a nakoniec sa dostali do svojej zaslúbenej krajiny.

Nezastavme sa teda na pol ceste nášho života. Neuspokojme sa s ničím polovičatým. Boh chce svoje veci doviest' do konca, aby sme nakoniec mohli prijať plnosť požehnania. Lenže my často zastavíme,

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

poľavíme a myslíme si, že toto už stačí, teraz nám je dobre, už ďalej nejdeme. Pritom si neuvedomujeme, že stojíme na pol ceste od toho, čo má Boh s nami naplánované. Aby sme sa duchovne rozhybali, potrebujeme prežiť vnútorný Boží dotyk, duchovné prebudenie. Angličtina pozná slovíčko REVIVE, ktorého pôvod je v latinčine. Jeho význam je takýto: znovu žiť, znovu obdržať život ktorý už skoro vyprchal, alebo rozfúkať v plameni iskričku, ktorá už skoro vyhasla.

Je to taký zvláštny stav, že mnohí kresťania, ktorí sú obrátení vo viere v Ježiša Krst, znovu potrebujú oživenie, lebo duchovne zastali. Každý človek, ktorý má svoje telo v dobrej kondícii rozhodne nepotrebuje oživenie. Potrebuje ba dennú výživu. Pokiaľ nie je dospelý je potrebné aby rástol. Pokiaľ kresťanská cirkev stále potrebuje oživovanie, duchovné prebudenie, je to obraz toho, že mnohí jej členovia žijú v hriechu. Cirkev musí byť táborm plný vojakov a nie nemocnica plná invalidov.

Pokiaľ vkročíte do jaskyne plnej zlého vzduchu, nie je žiadny zázrak, pokiaľ tam človek omdlie a je ho potrebné oživiť. Niektorí kresťania klesli do takej spoločnosti a stali sa takými telesnými, že potrebujú znovu Božie oživenie – prebudenie, lebo duchovne zomrú vo svojich hriechoch. Je tomu tak aj na Slovensku, ako aj v Leviciach, kde žijú stovky kresťanov, ktorí živorajú zo dňa na deň bez toho, aby sa krmili pravdou Božieho slova. Oni však dobrovoľne zostávajú bez živého osobného spoločenstva s Pánom Bohom. Nenavštevujú biblické stretnutia a pokiaľ aj prídu v nedeľu do kostolov, sú ľahostajnými poslucháčmi. Preto potrebujú oživenie – duchovné prebudenie.

Pozrite sa a duchovne chorého človeka. Je bolestné vidieť jeho slabosť. Jeho pohľad viery je matný a len občas zažiarí nebeskou radosťou. Často klesá do pochybností a strachu, neoslavuje Božie meno a nevyvyšuje ho nad svojím životom. Takýto človek dokáže iba máločo povedať o Ježišovi. Takýto človek sa už ani neusiluje niečo urobiť pre Ježiša. Prestal byť citlivým na Božie konanie v jeho živote.

Nie sme takýmto ľuďom niekedy podobní? Nezastali sme na pol ceste vo svojom živote viery?

Pokiaľ takýto kresťan prežije duchovné oživenie, posunie sa do stavu, v ktorom mal byť vždy. Rozhorí sa nanovo plameň jeho viery. Chorá duša sa stáva tak opäť šťastnou v Bohu. Živá viera sa však musí krmieť aj živou pravdou. Boží duch musí prísť do ľudského srdca prostredníctvom živej pravdy. Skutočná iskra nebeského ohňa pochádza od Ducha Svätého. Musíme sa teda pozerať na kríž, vidieť na ňom umierajúceho Spasiteľa a čakať, že Duch Svätý obnoví našu vieru a oživí nás. Keď v Indii ľudia žijúci na rovinách ochorejú, šplhajú sa na kopce a dýchajú na nich čerstvý vzduch. My sa teda potrebujeme dostať bližšie k Bohu, priblížiť sa ak Nemu a On sa priblíži k nám.

Často krát pri modlitebnej skupinke, alebo biblickom štúdiu, či návšteve kostola, alebo kresťanskom koncerte, či tábore si povieme: „Ako nám tu bolo dobre.“ Podobne ako si to povedali Ježišovi učenníci na hore premenenia, kde si chceli postaviť aj stany. Dobré preto, lebo si navzájom odovzdávame oheň viery, jej silu, intenzitu. Preto sa v Biblii píše, že železo sa brúsi železom a jeden človek brúsi druhého. (Pr 27,17). Spoločenstvo kresťanov je o tom, že v ich strede žije Duch svätý, ktorý ich plní vnútornou radosťou a pokojom. Kto tento rozmer života stratil a všetko vidí čierne, potrebuje duchovné oživenie, REVIVAL – čiže rozfúkanie nebeského ohňa viery, ktorý v nich už skoro vyhasol.

Pokiaľ kresťania prežijú takéto vnútorné oživenie, prebudenie, Božie požehnanie znovu spočinie na ich domoch – domácnostiach. Pokiaľ neveriaci človek vojde medzi kresťanov do kostola, či na biblickú skupinku. Títo kresťania budú prebudení, radostní a pokojní, potom ani tento človek nebude spať pod kazateľňou.

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

Preto skúmajme Božie plány s našim životom. Modlime sa jeden za druhého, za Božie oživenie, prebudenie. Skúmajme, či sme nezastali na pol ceste z Pánom Ježišom. Vytiahnime kolíky stanu svojho života, je čas posunúť sa bližšie k Ježišovi a nezastať na pol ceste. Preto apoštol Pavol vyznáva: *Cieľ mám pred očami a bežím za odmenou nebeského povolania Božieho v Kristovi Ježišovi.*

AMEN.